

Telkens als Thomas Berg het programmaboekje van het nieuwe theaterseizoen toegestuurd kreeg en de toneelstukken selecteerde die hij in de loop van het jaar wilde zien, moest hij aan het bekende citaat van Vondel denken: *De wereld is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel.*

Waarom die gedachte hem op zo'n moment overviel, was niet duidelijk. Misschien omdat de beroemde dichter en toneelauteur net had omgekeerd waar het in het theater om te doen is: een schouwtoneel maken van een stukje wereld en dat zo levensecht op de planken brengen dat het publiek met de acteurs meeleeft alsof het zelf aan het gebeuren deelneemt. Catharsis, noemden de oude Grieken dat.

Berg was aangenaam verrast toen hij zag dat het nieuwe seizoen geopend werd met een klassieke tragedie. En niet de eerste de beste, het ging om *Koning Oidipous* van Sophocles, een stuk dat bekendstond als de tragedie der tragedies.

Lang geleden, als zeventienjarige, had hij meegespeeld in een schoolopvoering van het toneelstuk. Jammer genoeg niet als Oidipous, daarvoor ontbrak hem volgens de leraar het nodige acteertalent. Hij speelde een boodschapper, geen onbelangrijke rol weliswaar, maar meer dan een nevenpersonage was hij niet geweest. De hoofdrol werd vertolkt door een andere jongen uit de klas wiens naam hij was vergeten. Wat hij wel nog wist, was dat het meisje dat Jokaste speelde, Martine heette en dat hij tot over zijn oren verliefd was op haar. Dat was trouwens de belangrijkste reden waarom hij aan de audities had deelgenomen.

Berg glimlachte bij de herinnering. Zowel tijdens de repetities als daarbuiten had Martine enkel oog gehad voor de hoofdrolspeler. In dat opzicht sloot de situatie perfect aan bij Vondels citaat: de wereld als een schouwtoneel, want in werkelijkheid gebeurde exact hetzelfde als wat zich op het podium afspeelde. In het toneelstuk had hij slechts een bijrol, in het leven van Martine ook.

Misschien, dacht hij soms, was er nog een andere reden waarom hij geregeld aan het citaat van Vondel moest denken. Als hoofd van de dienst geweld bij de Federale Politie van Leuven werd hij voortdurend geconfronteerd met mensen die zich anders voordeden dan ze waren, die een theaterstukje opvoerden om hun aandeel in een misdaad te minimaliseren of zelfs te ontkennen. Op die manier werd de verhoorkamer inderdaad herleid tot een schouwtoneel en zijn rol bestond erin om uit te maken wat gespeeld was en wat echt.

Hij legde het programmaboekje op de terrastafel en liep de keuken in om zich nog een koffie in te schenken. Het was kwart over tien. De thermometer tegen de buitenmuur gaf zevenentwintig graden aan, een regelrechte kwelling zo vroeg op de dag. De voorbije week was de temperatuur opgelopen tot ver boven de dertig en dat terwijl het nog maar 4 juni was. Wenderrickx, de jongste en meest milieubewuste van zijn collega's, weet het fenomeen aan de opwarming van de aarde, zoals hij elke weerkundige abnormaliteit beschouwde als de voorbode van een klimatologische ramp. Op dat vlak was hij een doemdenker eersteklas.

Het was stil in de flat. Sinds Wilfried, de eigenaar van het pand, een jaar geleden was vermoord, stond de rest van het zeventiende-eeuwse gebouw te koop, maar de prijs was zo hoog dat tot nu toe alle gegadigden hadden afgehaakt. Berg had de flat op de benedenverdieping geërfd en hoewel hij

Wilfried daar dankbaar voor was, had hij liever de rest van zijn leven huur betaald dan zijn vriend en huisbaas te moeten missen. Intussen was hij over het ergste verdriet heen, maar dat hij boven geen voetstappen of muziek meer hoorde, was hij nog altijd niet gewoon.

De hitte van de afgelopen dagen had zich tussen de muren van de flat genesteld, ook al had hij ramen en deuren zoveel mogelijk dichtgehouden. Eigenlijk was het te warm voor koffie, maar zonder zijn dagelijkse portie cafeïne raakte hij 's morgens niet op dreef, ook niet op zondag. In het voorbijgaan wierp hij een blik op zijn verzameling orchideeën in de zeshoekige, glazen uitbouw van de keuken. De serre stond op het noorden gericht, maar toch hadden de planten last van de hitte. Hij mocht niet vergeten ze straks opnieuw te benevelen.

Ook op het terras was de aarde in de bloembakken kurkdroog en dat terwijl hij gisteren een halfuur lang in de weer was geweest met water geven. Op het eind van de tuin, vlak bij de twaalfde-eeuwse ringmuur, hingen de takken van de treurwilg er slap bij. Er was al drie weken geen druppel regen meer gevallen en volgens het weerbericht zou daar niet snel verandering in komen. De boeren klaagden steen en been en voorspelden nu al mislukte oogsten, extreem hoge voedselprijzen en landbouwbedrijven die over de kop gingen. Op den duur kreeg Wenderickx nog gelijk met zijn onheilsberichten.

Berg nam het programmaboekje van het nieuwe theaterseizoen weer ter hand. Het was een feesteditie, want de schouwburg van Leuven vierde dit jaar zijn honderdvijftigjarig bestaan. Op 3 september 1867 was er voor het eerst een toneelstuk opgevoerd in het splinternieuwe gebouw in de Bondgenotenlaan: Shakespeares *Romeo en Julia* en die verjaardag zou met de gepaste luister worden herdacht. Een van de initiatieven heette *Eigen Kweek*. Het gaf aan talent uit Leuven de kans om aan de

festiviteiten deel te nemen en verschillende amateurgezelschappen hadden enthousiast hun medewerking toegezegd. Een daarvan, De Spieghel, was de eer te beurt gevallen om de spits af te bijten. Nog voor het eigenlijke theaterseizoen begon, mochten ze bij wijze van avant-première het toneelstuk *Koning Oidipous* op de planken brengen.

De première vond plaats op zaterdag 10 juni. Dat was al snel, zeker als je nog een plaats wilde bemachtigen, maar het nieuwe programmaboekje verscheen altijd voor de zomer omdat het nieuwe seizoen in september van start ging. *Koning Oidipous* viel dus buiten de reeks, een extraatje ter ere van het feestjaar.

Berg liet zijn ogen over de namen van de acteurs gaan. Hij las dat de opvoering gebaseerd was op een recente tekstbewerking van een zekere Herman Lateur, professor Latijn aan de faculteit letteren, die al verschillende vertalingen van klassieke toneelstukken op zijn actief had.

Berg nam zich voor naar de opvoering te gaan kijken, al was het maar uit puur jeugdsentiment. Hij liep opnieuw de flat in om een plaats te boeken, toen hij zijn mobiel hoorde afgaan. Het toestel lag op de keukentafel. Hij zag dat het de centrale was. Op een zondagochtend voorspelde dat weinig goeds.

De dienstdoende agent deelde hem mee dat het lijk van een man gevonden was in een van de vijvers van de norbertijnenabdij Park in Heverlee, een randgemeente van Leuven. De technische recherche was al gewaarschuwd, de politiearts ook. Iemand van zijn team was op weg om hem op te pikken.

‘Gaat het om zelfmoord?’ vroeg Berg.

‘Daar heb ik geen informatie over, hoofdinspecteur.’

‘Is de onderzoeksrechter gebeld?’

‘Mijn collega is daarmee bezig.’

‘Goed. Bedankt.’

Berg verbrak de verbinding. Daar ging zijn vrije dag. Hij deed de terrasdeur op slot en liep naar buiten om op zijn collega te wachten. De straat trilde van de hitte. Aan de overzijde boog hij zich over de arduinen balustrade van de Dijle. Het water stond lager dan ooit, een opvallend contrast met vorige lente toen het zo hard had geregend dat de rivier buiten haar oevers was getreden. Hij riep zich het domein van de Parkabdij voor de geest. Het lag ten zuiden van Leuven, in vogelvlucht ongeveer twee kilometer verwijderd van het politiebureau.

De voorbije jaren had hij de abdij een paar keer bezocht tijdens een Open Monumentendag, eenmaal zelfs samen met Wilfried. Het kloostercomplex was in 1129 gesticht, maar in de loop der eeuwen was het geregeld verbouwd en uitgebreid. Tegenwoordig woonden er nog maar een handvol geestelijken die het enorme domein onmogelijk konden onderhouden, zodat er dringend moest worden ingegrepen om dit stukje religieus erfgoed voor de toekomst te bewaren. Om die reden had het stadsbestuur een erfpachtovereenkomst afgesloten met de norbertijnen waardoor de stad mede-eigenaar werd van de abdij en de zorg ervan op zich nam. Op dit ogenblik werden verschillende gebouwen gerestaureerd en hadden andere al een nieuwe bestemming gekregen.

Berg zag de witte Opel Insignia om de hoek van de Brouwersstraat verschijnen. Hij had verwacht dat Coens hem zou oppikken, maar het was Wenderickx die achter het stuur zat.

‘Morgen, chef.’

‘Morgen.’

Berg klikte zijn veiligheidsgordel vast. De airco, merkte hij, draaide gelukkig op volle toeren.

‘Is Coens al ter plaatse?’

‘Ja. Zeebos en Geeraerts ook.’

‘En Lou?’